

заведения. При всичко туй,“ притурилъ той съ въздишка, „Азъ ще са потрудя да изнамѣра сгодно-ститѣ.“

— Богъ, Ваше Величество, прибавилъ маршала де Шарнансе, Богъ съхранява великитѣ държави, когато велики хора не съществуватъ.

Губернатора тайно приказалъ всичкитѣ нивалиди да зематъ оржията си и да са наредатъ на двора. Когато царя разгледалъ всичко, г. де Белъ-Илъ го зелъ и го завелъ тамъ дѣто всичкитѣ инвалиди били въ бойний порядкъ. При туй зрелище господаря съ подсмивка казалъ:

— „Наистина, у Французитѣ едно нѣщо чудно са забѣлѣжва; ний, сѣвернитѣ жители не сме тѣй весели, тѣй свободни въ обхожденията си както Французитѣ. — Предварително, г. маршале, азъ ви давамъ ордена св. Андрея, и щомъ са завърна въ Руссия ще ви пратя петдесатъ бѣлви нашенско вино за да напоите инвалидитѣ.“

Слѣдъ всичко туй, като отдалъ честь на знамето, което приклонили дори до земята, като са простили съ маршала и като климнхлъ съ главата си въ сбогомъ на войницитѣ, Петъръ сѣдналъ въ екипажа, когото Шарнансе и г-нъ. Флорентинъ заповѣдали да прикаратъ, и търгналъ за Версаилъ.

Когато влѣлъ въ залата на Версаилския дворецъ въ народната си форма, която той не считалъ за нужно да промени, всичкитѣ придворни лица били поражени отъ неволно удивление; тѣхното удивление са увеличило още повече, когато видѣли и гордия неговъ видъ, съ когато срѣщналъ кралевото семейство; съ тѣзъ гордостъ той искалъ да покаже, че не билъ забравилъ още отказванието на Лудовика XIV, който не искалъ да го приеме въ държавата си. Като считалъ неумѣстно да отива преди Лудовика